

faa ved Folketingets Vedtagelse, og i saa Fald maa man, som det undertiden har været Tilfældet i den høje Rigsdag, undvære Højres Medhjælp til et Lovforslags Gennemførelse. Imidlertid, jeg kan maaske haabe, at det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds vil stille sig saaledes — jeg vil i høj Grad have dette Haab —, at selv om hans Ændringsforslag forkastes, vil han ved tredie Behandling stemme for Lovforslaget som Helhed. Jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at saaledes var Højres Stilling i 1913—14, og da var i øvrigt det Medlem, som i Udvalget repræsenterede Højre, stemt for en Jordvurdering. Ved den endelige Afstemning over Lovforslaget ved tredie Behandling stemte Højre ogsaa for Lovforslaget, stemte i hvert Fald derfor, for at det skulde komme op i det høje Landsting.

Jeg har saa kun tilbage at omtale nogle Punkter i Betænkningen. Jeg anser det for min Skyldighed, efter at de er nævnte af den ærede Ordfører (Moesgaard-Kjeldsen), og efter at Betænkningen har nævnt Finansministerens Stilling til dem. Det første Punkt er Spørgsmaalet om, hvorledes Spekulationspriser kunde komme til at virke ved den kommende Vurdering. Det er et Spørgsmaal, der er fremdraget af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), og det ærede Medlem gjorde gældende, at det ikke vilde være rigtigt, om Vurderingsmyndighederne lagde den enkelte Ejendoms Spekulationspris til Grund for den samlede Vurdering. Saaledes maa jeg forstaa det ærede Medlem. Jeg vil dertil sige, at hvad den enkelte Ejendom angaar, maa man dog gaa ud fra, at selv om en Ejendom var solgt til en Pris, der kan kaldes Spekulationspris, vilde Vurderingsmyndighederne ikke være bundne til at benytte denne Salgspris som Grundlag for Vurderingen. Thi Vurderingsmyndighederne maa efter deres Samvittighed og efter deres Instruks vurdere i Forhold til Ejendomsskyldloven, og da er Salgsprisen ikke andet end et vigtigt Moment med Hensyn til Ejendommens Vurdering, den er ikke det afgørende. Jeg mener dermed, at naar en Ejendom f. Eks. er blevet solgt i Oktober Maaned 1915 for 200,000 Kr., er der intet til Hinder for, at Vurderingsmyndighederne, skønt denne Salgspris eksisterer, i April Maaned 1916 kan værdsætte Ejendommen til 180,000 Kr., hvis det er deres Overbevisning, at Ejendommen ikke er mere værd. Jeg er ganske overbevist om, at det vil baade være

Vurderingsmyndighedernes og Overskyldraadets Mening i denne Sag. Naar en saadan opskruet Spekulationspris kan paa-vises for den enkelte Ejendom, vil denne Spekulationspris ikke kunne være bestemmende for Vurderingsmyndighedernes Vurdering af Ejendommen selv i den nærmeste Fremtid. Dermed tror jeg at have udtalt mig om dette Spørgsmaal, i hvert Fald saa tydeligt som jeg kan.

Det næste Punkt er Spørgsmaalet om, hvorvidt der kan ydes Vurderingsmændene i Landdistrikterne Honorar. Jeg har ikke turdet gaa ind paa at ændre Ejendomsskyldloven paa dette Punkt, skønt jeg er af samme Mening som ærede Medlemmer i Udvalget, at Honoraret er sat yderst lavt for Vurderingsmændene i Landdistrikterne. Men saa snart vi rører derved — Spørgsmaalet blev i øvrigt rejst i Samlingen 1913—14 —, er vi inde paa en Revision af Ejendomsskyldloven, som fører alt for vidt og rimeligvis ikke til Lovforslagets Gennemførelse. Men jeg har ment, at da Ejendomsskyldlovens § 13 kun berører det Honorar, som Vurderingsmændene skal have ved den almindelige Ejendomsskyldvurdering, vil der ikke være noget til Hinder for at udbetale dem et Honorar for den Jordvurdering, som ikke er direkte fastsat ved Ejendomsskyldloven, men som her føjes til, en Jordvurdering — det tør jeg maaske sige til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) —, som vil blive meget billigere, naar den foretages sammen med Ejendomsskyldvurderingen, end den ellers vilde være, og det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds kan være sikker paa, at man vilde dog ikke undgaa en saadan almindelig Prøvevurdering, saa ogsaa af denne Grund, den rent finansielle Grund, vil jeg tilraade ham at tage den nu.

Det tredie Spørgsmaal var Spørgsmaalet om Jordvurderingens Principper, og derom vil jeg sige, at det er Finansministerens Hensigt, saa snart denne Lov kan ventes vedtaget, at gaa til en almindelig Forhandling med Overskyldraadet om denne Sag og at forsøge paa at faa det bedst mulige Grundlag for denne Vurdering.

Endelig er der endnu et Spørgsmaal vedrørende Loven om Jernbaneskyld, som er blevet berørt af et enkelt Medlem i Udvalget og har været Genstand for Samraad. Jeg tør maaske sige derom, at selve Jernbaneskyldloven ligger ikke under Finansministeren, det er ikke hans Lov, han har i og for sig ikke noget at gøre hverken med at ændre den eller fremsætte Forslag